

BÉKEHARANG

HITÉBRESZTŐ, HITMÉLYÍTŐ, ERKÖLCSNEMESÍTŐ LAP
MEGJELENIK ÉVENTE TIZSZER

ELŐFIZETÉSI DIJ EGYÉVRE 2 P. EGYES SZÁM 20 F
Szerkesztőség: Kaposvár, Németh István-utca 2
Kiadóhivatal: Budapest, VI., Felsőerdősor 5. III. emelet

A király bevonul.

I.

És mikor Jeruzsálemhez közelednek, Bethfágé és Bethánia felé, az olajfák hegyénél, elküldte kettőt tanítványai közül és monda nekik: — Eredjete abba a faluba, mely előttetek van: és amikor abba bejuttok, azonnal találtok egy megkötött vehmet, amelyen ember nem ült még soha: azt oldjátok el és hozzátok ide. És ha valaki azt mondja néktek: Miért teszitek ezt, mondjátok: Az Urnak van szüksége reá. És azonnal elbocsátja azt ide. Elmennének azért és megtalálák a megkötött vehmet, az ajtónál kívül a kettős utnál és eloldák azt. Az ott állók közül pedig némelyek mondának nekik: Mit miveltek, hogy eloldjátok a vehmet? Ók pedig felelének nékik, úgy amint Jézus megparancsolta vala. És elbocsáták őket.

(Márk, 11/1-6.)

Ötszáz esztendő mult el, hogy Zakariás próféta egy pillantást vetett a jövőbe és prófétai lélekkel mondta e szavakat: — De te Sion leánya örülj. Örvendezz Jeruzsálem. Ime a te királyod jön hozzád, szegény és megvetett, s jön számarán vehmén. Ez a prófétának egy pillantása volt a jövőbe a sötét nehéz időkbe. Izrael fogságának idején élt, midőn a királyi dicsőség letört. Akkor az Ur, egy csodálatos pillantást ajándékozott neki a jövőbe, egy különös menetet látott közeledni Jeruzsálemhez. A király bevonult, de nem büszke fogaton, amint a királyok tették, hanem egy szamárcsikón. A próféta kérdezhetette: — Hogyan illik ez össze? Egy király szamárcsikón? És akkor valami mást is látott, ami meglepte őt, hogy a király nem fényes diszben jött, hanem egyszerű ruhában. Azért írja e szót. — szegény — jövődőlésébe. Ha valaki azt mondta volna a prófétának, hogy az, amit mond, merő ellentét, akkor a próféta

azt felelte volna: — Igen, ezt én sem értem, de ezt mégis így látom.

És most félezed mulva a próféta látomása valóság lett. Szava a legkisebb részig beteljesedett. A király bevonul. És a bevonulásnál kettős dolgot látunk. Engedelmességet vár. Elfogadja a hódolatot.

Engedelmességet vár. Bethániában az Ur pihenőt tartott, mialatt más ünnepi zarándokok, kik vele együtt jöttek, tovább mentek Jeruzsálem felé. Akkor két tanítványát, bizonyára Pétert is Bethfágéba küldte, hogy számára egy állatról gondoskodjanak. Mit akar ezzel? Bethfágé, egy kerület volt közvetlen Jeruzsálem mellett, csak ezer lépésnyire onnan Ott végeztek el a zarándokok, miként az ujjab kutatás megállapította, az előirt tisztálkodást, egy mendencében. De ha valaki tovább utazott Jeruzsálembe, abban a veszélyben forgott, hogy lába ismét beszennyeződött. A lábmosásnál mondta az Ur Jézus tanítványainak: — Ki megmosakodott, annak nem szükséges, csak lábait megmosni. Ha valaki így az utcán járt, az utca piszka ráakódhatott. Azért némelyek inkább számárháton mentek be, semhogy a lábuk a földet érje. És így, nem volt ritkaság Jeruzsálem utcáin számaron üllöket látni. Ezek azt bizonyították, hogy a tisztálkodásra különös gondot fordítottak. Így akart Jézus is minden zsidó tisztálkodási törvénynek megfelelni. Azért küldte előre két tanítványát Bethfágéba, hogy neki egy olyan szamárcsikót szerezzenek, amelyen még soha senki nem ült. Leírta nekik pontosan, hogy hol és hogyan találhatják. Csodálatos megbízás. Minden további nélkül el kellett a szamárcsikót oldaniok, mintha tolvajok volnának, kik azt elakarják lopni. És ha valaki azt kérdezi, mit csinálnak, akkor csak azt feleljék: — Az Urnak van szüksége arra. Akkor az elengedi.

A király engedelmességet követel. Tanítványai, nem kérdezték, vajjon megbízásuk nehéz, vagy könnyű, kellemes, vagy kellemetlen?

Tartalom:

1. A király bevonul. (Modersohn E. u.) — 2. A nagy király paráznsága. (I. j.) — 3. Isten munkatársai. — 4. Evangélicizáció. (H. H.) — 5. Amit látunk arról teszünk bizonyosságot. (Veronika d. jelölt.) — 6. Methodizmus. — 7. Ijúság. (H. H.) — 8. Hírek a nagyvilágból. — 9. Szerkesztői üzenetek. — 10. Hol és mikor tartunk Isteniszteletet?

Egyszerűen végrehajtották. A két tanítvány engedelmes volt. Mentek, miként a megbízás szolt. Nem csinálunk mi sokszor másképen? Nem tesszük az Úr megbízását mérlegre és akkor megállapítjuk. Ez nehéz volt. És talán halogatunk. Azt gondoljuk, hogy halogatás által könnyebb lesz, vagy talán épen elkerülhető lesz a megbízás.

Véssük szívéinkbe ezt a leckét: A király engedelmisséget vár. A két tanítvány Bethfagéba ment. Úgy találtak ott mindent, amint azt nekik Jézus mondta. Egy szamárcsikó volt ott megkötve, kívül az út szélén. Azt eloldották. Akkor azt kérdezték az emberek, kik ott állottak: — Miért teszitek ezt? A tanítványok felelték nekik, mint Jézus mondta: Az Urnak van szüksége reá. És azonnal megértették cselekedetüket. A tulajdonos bizonytalansággal ismerője és barátja volt Jézusnak. Bizonyára tudott csodáiról, melyek szájról-szájra jártak, hogy az Ur a közeli Bethániában egy halottat támasztott fel és úgy tűnt fel neki, mint egy nagy megtiszteltetés, hogy az Ur Jézus az ő szamarát akérja. Nagy örömmel adta oda. És azzal nyugodtan mehetett, még senki nem ült rajta. Vele adta az öreg szamarat is, így írja Máté evangélista. Ez az ember is kész volt Jézus kívánóságát azonnal teljesíteni. Nem alkudozott ára felől, nem volt „mégis”, „de”. Ha az Urnak szüksége volt rá, hát rendelkezésére állott. Mily gyakran találkozunk ezzel Jézus életében. András a pusztában kipuhította, hogy egy fiúnak öt kenyere és két halacska van. Jézus megbízásából odamegy és azt mondja: — Az Urnak van szüksége rá. És a fiu azonnal kész az Urnak adni mindenét, amije csak van.

Jakabtól, Jánostól azt kívánta, hogy haláztatukat a Genezáret taván adják fel, kövessék őt és legyenek tanítványai. És azok mindenüket otthagyták és követték Őt. Pétertől elvárta, hogy érette házáat, feleségét hagyja el. Milyen követelmény. De Péter engedelmeskedett. És anyósa, ki visszatarthatta volna, mondván: — Mégis csak feleségedről kell gondoskodnod. — Most ő mondta a csodálatos gyógyulás után: — Eredj csak, eredj. Kövesd Őt! Igen. A király engedelmisséget vár, ma épen úgy, mint akkor. Nem jött már tehozád is követelménnyel? Nem tette újját már életedben erre, vagy arra a dologra rámutatván: Add nekem. Ah a gazdag ifju, nem volt kész az Urnak engedelmeskedni. Megkeseredve távozott, mert csak jószágga volt. Lemondott arról a tisztességről és kegyelemről, hogy Jézus tanítványa legyen. És mi? Nem tagadjuk meg kis és nagy dolgokban az engedelmisséget? Arra gondolok, hogy mily sokszor mondja az Ur: Tedd le ezt, vagy azt a szenvedélyedet. Tudjuk, hogy az Ur kéri. Tudjuk, hogy bűn és nem vagyunk készek engedelmeskedni. Pedig annak jutalma, béke és öröm a Szentlélekben. Pedig mily balgaság, ha valamit visszatartunk, amit az Ur kíván. Csak

megzavart békénk és nyugtalan lelkiismeretünk marad. Megakadályozzuk Isten áldását. Legyünk készek abban engedelmeskedni, amit az Ur követel. Talán te is megvagy kötve valamivel, az Ur engem küld most hozzád, mint tanítványát és kér, hogy légy az Ővé. Légy Ővé és tapasztalod, hogy aki parancsolatét megtartja, annak oly békéje van, mint a vízmedre. Ezt mindig tapasztaltam. Ha az ember engedelmes, áldást nyer. Ha azonban engedetlen, kárt szenved lelkében.

Ezért tegyük magunkévá, amit Jézus bevonulásának története mondani akar: — A király engedelmisséget kíván

(Modersohn E. u.)

A nagy király paráznasága.

Liebstöckl.

III.

Ennekulána hivatá őt Dávid és ő vele evék és ivék és lerészegíté őt és kiménc estve aludni az ő ágyára az ő urának szogáival együtt, de nem méne alá. Megvirradván pedig levelet írt Dávid Joábnak, melyet Uriástól küldött el. Irá pedig a levélben mondván: Allassátok Uriást legelő, a hol a harc leghevesebb és háta mögöl fussetok el, hogy megöleltesek és meghaljon. Lón azért, hogy mikor ostromlá Joáb a várost, állatá Uriást arra a helyre, ahol tudja vela, hogy erős vitézek vannak. Kijöven azért a városbeli nép, megharcolának Joábbal és elhulának egyesek a nép közül. Dávid szolgái közül és a Hiteus Uriás is meghala. (II. Sámuel 11, 13—17.)

Dávid először népszerűvel akar bűnének következményétől megszabadulni. Ha ugyan szépszerűvel való szabadulásnak lehet azt nevezni, ha valaki kétszínű, ravasz és alattomos módon akar egy neki kellemetlen embert lerázní. Midőn alattomos terve, hogy Uriás Bethsabethez bemenjen nem kikerül, még leitatja, gondolván, hogy Uriás részeg állapotban elfedezi az ő vétkét. Mily szomorú állapot, Dávid esze mindig azon járt, hogyan tudna ebből a csunya helyzetből kiszabadulni. Ez a nyomorúságos vergődés ráhatott kedélyére. Ma úgy mondanánk, idegessé tette. El tudod képzelni? Vagy talán már te is voltál így? Valami titkolni valod volt az emberek előtt és te idegesen jöttél-mentél, mindig azon törve a fejed, hogyan tudnál kievickélni a hinárból? Csakhogy a titkos bűn tényleg olyan, mint a hinár. Mennél jobban menekülni akarsz, annál nagyobb ostobaságot csinálsz és annál jobban belekeveredsz. Azután balgaság az ilyen önerölködés azért is, mert hiszen az Ur ugyis lát mindent. Milyen balgák vagyunk sokszor. Nyomorúságosan erőlködünk, hogy az emberek előtt igaznak látsunk, mintha ez volna a legfontosabb és nem az, hogy mit szól a szívek, a vesék a legtitkosabb gondolataink vizsgálója. Dávid módjára küszködünk, hogy szégyenletes dolgainkat le-

leplezzük. Talán álmatlan éjtszakákon át törjük fejünket valami jó ötleten (?) és Isten szomorúan nézi hiábavaló erőlködésünket. Mert hiábavaló. Hiábavaló volt Dávid tervezgetése, Judás titkos bűne, ime kiderült róla, hogy tolvaj volt.

Dávid nemhogy örülne, hogy egy ilyen komoly, megértő, mély lelkületű harcosa van, hanem leitatja. Bünbe viszi Uriásnak bizonynyal keserű volt e mulatság, de a király parancsának engedelmességre kellett. A parázna király, most már királyi hatalmát próbálja bűne leplezésére fordítani. Milyen szomorú ha valaki Istentől adott hatalmát nem Isten dicsőségére fordítja, hanem a bűn szolgálatába állítja. Az Uról adott minden néven nevezendő hatalom, bármily csekély legyen is az, roppant felelősséggel jár. Isten hatalmat adott Eli főpap fiainak, Hofninak és Fineásnak, hogy mint papok áldozatot mutassanak be és mily szomorú, hogy tisztöket olyan ocsmányul töltötték be, hogy: — Igen nagy volt azért az ifjak bűne az az Ur előtt, mert az emberek megutálják vala az Urnak áldozatját. (I Sám. 2. 17.) Elhivta az Ur Sault és milyen szomorun végződött uralma, mert hatalmával nem tudott istenfélelemben élni. Isten trónra engedte Akhábot és mily gyászos a vég. És mily sok emberről van szó az Írásban, akiket az Ur odaálított és nem bizonyultak méltóknak ezen elhívásra, mert az Ur ajándékával visszaéltek. Így ad az Ur ma is mindnyájunknak helyet, ahol kisebb nagyobb befolyást gyakorolhatunk. A családban, hivatalban, gyülekezetben. Meg van a magunk kis területe, ahol valakit a bünbe vihetünk, mint Dávid Uriást, vagy közelebb segíthetünk az Urhoz. Mi mire használjuk e befolyást? Saját önző ó-emberi célunkra, vagy az Ur dicsőségére. Adja az Ur, hogy olyan lelklismeretesen sáfárkodjunk a nekünk adott hatalommal, hogy senki előtt ne keljen szégyenkezni az örökévalóságban.

Dávid terve Uriás leitatása útján sem sikerült és a király tovább süllyedt. Első terve dugába dőlt. A második a leitatás is és ekkor tovább megy. Megöleti Uriást. Milyen zuhanás.

A király egy olyan levelet ír Joabnak, melyben azt kívánja, hogy Uriás „megölettesék és meghaljon.” Egyenesen meggyilkoltatja. Elhivatja a harcból, meghívja lakomára, nyájasan szól hozzá, kiünteti társaságával és most — meggyilkoltatja. Minden áron szabadulni akar tőle. Beavatja Joábot, nem törődik vele, csak szabaduljon Uriástól. Még hadseregének hírnevét sem félti, hogy megfutamodnak. Ez mind nem baj. A fő, hogy Uriás meghaljon. Oh igen ma is hogy odaáldoznak sok mindent az emberek, hogy bűnüket meg ne tudja valaki.

Talán te is így vagy? Ismét csak azt tudom mondani, hogy bünt ne bűnnel akarj gyógyítani, hanem hozd ahhoz az áldott orvoshoz — Jézushoz, — ki azért jött, hogy megtalálja

azt ami elveszett. Ő megtalálja elveszett békédet nyugalmadat és isteni erejével megszabadít a bűn szörnyü terhétől.

(Vége következik.)

Isten munkatársai.

(Dr. Nuelsen I. L. püspök Budapesten 1939. március 12.-én tartott konferenciái beszéde.)

Mert Isten munkatársai vagyunk.
(I. Kor. 3. 9.)

Csodálatos dolog Isten munkatársainak lenni. Nem alattvalói, nem rabszolgái, hanem munkatársai. Ez azt jelenti, hogy Isten is munkás. Képtelenek vagyunk még ezt csak elképzelni is. Tehetségünk nem hat el addig, hogy megértsük az örökkévaló Istent. Épen annyira képtelenek vagyunk megérteni, mint például egy légy az embert nem értheti meg. Isten nagyon régen munkálkodott, mikor még ember nem is volt. Nem tudjuk, hogy mielőtt a mi földünket teremtette, mi mindent teremtett már. Csak azzal foglalkozhatunk, amióta abban munkálkodott, amiben az embert teremtette. De ha keveset is tudunk megérteni, annál jobban csodáljuk és magasztaljuk. A csillagok mérhetetlen nagy és a pici baktériumok világa, mind mind megfoghatatlan csodálatos, mint Isten teremtménye. És ezekhez az emberre nem volt szüksége. Mikor Isten e világot teremtette, nem volt az ember munkatársa. Most azonban felruházta azzal, hogy munkatársává legyen. De miben? Vajon min munkálkodik Isten, amihez emberi segítséget is igénybe akar venni? Tudjuk, hogy nagy szeretetében az embert megakarja szabadítani. Ezért küldte Jézust. Azon munkálkodik, hogy országa eljőjön, akarata teljesüljön. És erre hívta el a hívő lelkeket munkatársnak, hogy ezt felépítse. Ezt nélkülünk is megtudná tenni, mert hiszen az emberek sokszor útjába vannak és tervét keresztetik és ilyenkor türelmét csodálhatjuk. Nagy dolog az, hogy minket gyarló embereket munkatársai gyanánt akar felhasználni.

Isten munkálkodik. Évszázadokon át készítette elő az embereket Jézus jövetelére. Ő munkálkodik és mi munkatársai lehetünk. Mikor így imádkozunk: — Jöjjön el a te országod. Ez egy felszólítás a közreműködésre. Helytelen, ha csak imádkozzuk és nem teszünk érte semmit. Imánk akkor helyes, ha közre is működünk. A megváltás ideje már régen folyik, noha az első keresztyének azt hitték, hogy már be van fejezve. Az őskeresztyéneknek fogalmuk sem volt arról, hogy Isten évezredekkel használ fel, hogy befejezze. Sokan gondolták, hogy az Ur Jézus újra jövelele érkezett. Erre Jézus azt mondta: — Nem a ti dolgotok tudni. Örüljétek, hogy közreműködhetek. Miben áll ez a közreműködés, e munka? Abban, hogy Isten-

nek akarata valósuljon meg a földön. Programja, hogy el kell jönni annak az időnek, mikor Őt imád minden és mindenki. És ez el is fog érkezni. Mit mégigért, keresztül is viszi. Ő nem tehetetlen, mint oly sokszor mi vagyunk. Bármily zürzavaros az emberiség története, Ő vezetői és irányítja. Gondoskodik arról, hogy elhaigozzék az örömhír, hogy jöjjenek ki a bűnből, fogadják el Jézust és legyenek munkatársai.

Munkálkodni fog Isten akkor is, ha ezt a világot megszünteti, mert egyszer ennek is vége lesz. De Isten tovább munkálkodik, tovább fog embereket felhasználni. Hogy az örökkévalóságban mit csinálunk, — nem tudom, de nem hiszem, hogy ott téllenségben leszünk. Gond nem lesz, de lesz örömteli munkálkodás. A világegyetemben lesz hely a sok millió lélek számára, akik e földön éltek. Ott nem lesz tulnépesedés. Hogy akik az Urat hitben követték, nem tudjuk, mily munkát kapnak, de lesz munkájuk. Mikor a népokban a mi Tábor-szanatóriumunkban kinnt voltam s ott láttam a gyengeelméjű gyermekeket, amint az olvasással erőlködtek, akkor eszembe jutottak egy ember szavai, aki azt mondta, hogy ha majd az örökkévalóságba kerül, ott a hülyékkel szeretné megérteni az evangéliumot. A megváltás előtt sokan meghaltak, kiknek fogalmuk sincs Jézusról, — ezeken is munkálkodni kell. Azután nekünk is sokat kell tanulnunk. Mennyi rejtély van életünkben, melyben nem értjük meg Isten vezetését. Ilyen a nyomor, a halál, a meg nem fejtett helyek. Mily nyugtalanságban retteg a világ. Mennyi békétlenség. Miért nem vet Isten ennek véget? Miért nem akadályozza meg? Felelet nincs. Ezeket később kell megértenünk.

Mi arra vagyunk elhíva, hogy e nagy mű építésében Isten munkatársai legyünk. Mindnyájunk a maga helyén képviselője lehet e hatalmas munkának, a megváltási műnek. Pünkösdkor tüzes nyelvekben jelent meg az isteni hatalom de emberi nyelvek tettek bizonyosságot. És ez ma is így van. Nagy kegyelem Isten munkatársainak lenni. Talán munkatársunk egész kis kör, mert nemcsak a prédikátor Isten munkatársa, hanem minden hívő, kinek szívében az örökélet reménysége él. Munkatárs ott, ahol dolgozik, otthon. Munkatárs Istennek az az anya, ki otthon gyermekeit neveli. Munkatárs az irodában, műhelyben. Mindenütt annak a gondolatnak kell áthatni bennünket, hogy Isten szeretetének bizonyosságai vagyunk. Ez nem azt jelenti tehát, hogy remete életet éljünk, hanem arra hívtunk el, hogy ott legyünk Isten munkatársai ahová állított.

A következő versekben az apostol egy képet tár elénk egy épületről. Senki más fundamentumot nem vethet. És csupán erre a Jézus által adott alapra építhet. Kérdés, mit építenek Isten munkatársai? Sok szép épületeket építettek már és közbe sok kis munkát

is végeztek. Ami emberi elgondolásunkkal látunk kicsinek vagy nagynak, pedig az a lényeg, hogy az örökkévalóságban megáll-e munkánk. Ez a döntő. A mai napon az egész világ figyelme mellett és nagy pompával választják a pápát, mint a kath. egyház fejét. Amit építenek, az örökkévalóság számára lesz-e? Megvagyok győződve, hogy miként a protestáns egyházban vannak hívők, úgy vannak a kath. egyházban is, mert a külsőségek nem mindig döntők az ember lelki életében. És ma reggel én imádkoztam az új pápáért hogy vajha ez az ember, kinek kezében milliók lelki irányítása van, — megismerné az igazságot. Kedves Testvéreim. Nem külső formákról van szó, hanem arról, hogy e bűntől elszakadva, kiszolgáltatottem magamat Isten munkatársának? Felhasználhat-e, ott ahol vagyok?

De beszél az apostol az ítéletről is. Személyes üdvösségünk attól függ, hogy hiszünk-e Jézusban, de hogy az örökkévalóságban mit biztatunk az Ur, az attól függ, hogy itt hogyan dolgoztunk. Vajjon mindnyájan elhívtunk-e? Elfogadtad ezt, egy megváltáson át? Reánk biztat az Ur valamit és mi hűségesek vagyunk-e? Mindent Jézussal végezzünk? Csak ez teheti életünket dicsővé. És akkor nincs életünkben értéktelen, mert minden munkánkban Isten munkatársai vagyunk. És ez ad és adjon is erőt győzedelmeskedni életünkben Isten dicsőségére.

Evangelizáció.

Mialatt benn a városban készül a gyülekezet az evangelizációra, künn a tanya világban 45 km-re a várostól, a gonosz feldulja egy családnak a békességét. Először a boros poharat adta a családapa kezébe, miután így a józan gondolkozását elvesztette, felingerli a felesége ellen, 7 élő gyermek anyja ellen. Megtörténik a családi botrány. Az anya nem bírja tovább a terhet, hirtelen rászánja magát, hogy otthagyja férjét és az egész családot. Magához veszi az egyik kb. 10 éves leányát és így nyakába veszi a homokos tanyai utat és elindul egyik testvéréhez, aki kb. 25 km-re lakik tőle. Már alkonyodik, de még nagyon messze van a kitűzött cél. Kénytelen éjjelre megszakítani az utat és egy ismerősénél meghálni, hogy azuán reggel újból folytassa barangolását. Végre, úgy délfelé eléri a testvére tanyáját. Ez először csodálkozik, majd, mikor megtudta jövetelének okát, szánakozik testvérén. Ez a védelmet és fedelmet nyújtó testvér hívő lévén, nem évelődik sokat, hanem az Ur kezéből veszi ezt a szokatlan eseményt.

Néhány órai pihenés után már megint utban van ami üldözött 7 gyermekes anyánk hívő testvérével, hogy a városba érjenek az evangelizációra. Még soha nem volt ez a szegény

anya ilyen összejövetele. Mindjárt első este az igehirdető a prédikációt egy illusztrációval vezeti be.

„Nemrég meghalt Németországban egy házaspár, akik egy családi perpertvarból kifolyólag egymástól különváltan élék le életüket. Az asszony mindig azt hajtogatta, ha szeret a férjem, akkor visszahív, a férj viszont azon a véleményen volt, hogy ő nem küldje el a báltól, tehát nem is hívja vissza.” Ami kedves asszonyunk nem tudja hallucináció ez, vagy valóság. Hogy lehet az, hogy valaki ilyen gondolatolvasó legyen. Hiszen ez teljesen az ő esete. De alig tudott felocsudni ebből az első ámulatból, jött a második harmadik eset. Ugy érezte az egész prédikáció teljesen neki szól. És így ment ez estéről-estére.

Az evangélizációnak vége. Az evangélizátor is haza utazik, ami kedves asszonyunk is hazafeje veszi ujját. Pedig úgy indult el, hogy nem megy haza, csak ha hazahívja a férje. De most már nem így gondolkozik. Most már egyszerűen másképp látja a családi helyzetét is. Pedig senki sem igyekezett őt véleménye megváltoztatására bírni. Az ige elvégezte a maga munkáját. Ami kedves asszonyunk most már azt mondja: „én vagyok az oka a családi perpartvarnak, miért nem hallgatok” Most evvel az indulattal megy haza.

Nemsokára meglátogatja a hívő testvére és a prédikátor az egész családot. A családtagok evvel fogadják a látogatókat: „Mit csináltak a feleséggel, anyánkkal? Már nem olyan mint volt. Nem indulatoskodik, nem káromkodik.”

Az Ur nevét dicsőítjük és magasztaljuk. Megint beigazolódott, nem az igazakért, hanem a bűnösökért jöttem. Az Ur, aki megkezdte a jó munkát e kedves lélekben folytatni fogja, amíg eléri ő is a teljes férfikort a Krisztus Jézusban. Te pedig kedves olvasóm emlékezzél meg imádban e kedves lélekről és családjáról, hogy mindegyikről lehessen elmondani „már nem olyan, mint volt.” (H. H.)

Amit látunk arról teszünk bizonyosságot.

Már többször beszéltem lelkekkel, akik a Diakoniát illetően vajmi kevés fogalommal bírtak, de azt azonnal megállapították, hogy „ott ők nem kívánnak élni.” Vagy: „inkább szolgálni menjen.” Mások szerint a lány hívása: „férjhez menni.” Némelyek szerint viszont „paradicsomi” életük van a diakonisszákknak. Miután másfél évig mint kívülálló egyén szemléltem, most pedig mint jelölt magam is élem és átérzem a diakonissza életét, engedelmet kérek, hogy némileg mindegyik fellevét megcáfoljam.

Tehát: ha valaki nem kíván itt élni, lássa meg, hogy Isten sem kíván erőszakot, vagy hazug áldozatot és éljen békén ott, ahová Isten állította és amihez felülről megbízatást és erőt nyert. De Isten és a Lélek munkája ellen harcol, ha ugyanakkor felületes véleményeivel másokat ezen szolgálattól elriaszt. Tudja meg, hogy ahol ő „nem kíván” lenni, ott arra van szükség, akit Isten kíván azon szolgálathoz állítani.

Az kérje az Urat, hogy az ily fölösleges, Isten munkájára káros gondolat és véleménynyilvánításoktól megszabaduljon, nehogy egykor egy sereg megmentett lélek üres kézzel álljon az ily lelkek miatt az Ur előtt ama napon. Szomorú a kérdőrevonás az ő számukra, hogy inkább hallgattak az emberekre, mintsem a Lélek szavára. Fájdalmas pillanat! Bár minél kevesebben lennének akik még emberekre hallgatnak inkább, mint Istenre! Péter és János apostol ebből bölcsen vizsgázott a főtanács előtt. De szomorúbb lesz azok sorsa, akik miatt megcsalták önelküket. Minthogy rettenetes az ember jövője a bűn miatt — Isten fiának kellett meghalnia! De a kigyón, aki az embert megcsalta, Ő sem segíthetett. Része „a tűzzel és kénkövel égő tó” — az örök kín és halál.

A második feltevés azért téves, mert akiket az Ur a diakoniára hívott, azoknak ehhez a szolgálathoz adott áldást és erőt. Ha ezt az erőt, más vagy önmaga kontárkodva máshol használja fel a saját vagy mások véleménye szerint — Isten nem ott keres engem ahová én állok, hanem ahova küldött. S ha valaki missziózni megy nyáton és gahonáját a mezőn hagyja, ősszel ha visszatér ne csodálkozzon, ha kenyér nélkül maradt. S ha nem talál Isten a helyemen, nem tettem semmit, ha mégoly sokat fáradtam is.

A harmadik feltevés annyiban nem helyes, amennyiben a diakonisszák is emberek. És bár gyönyörködünk az Isten törvényében a Lélek szerint, mindazáltal mindegyikünkben megtalálható a bűn. — Habár a jót akarjuk cselekedni. Tehát a hitnek harca a miénk is.

De az Ur az övét ismeri és világosságra viszi. Azért, ha vannak lelkek, akiknek vágyuk az, hogy egy csendes elvonultságban élő testvéri körben mint diakonisszák szolgálják a lelkek üdvét és egyházunk misszióját, ne nézzenek másokra! És ha erőt nyertek felülről, szegény, nyomorék gyermekek, vagy egyéb beteg embertársaik iránt való szeretethez, ne habozzanak és ne hagyják átlatni magukat. Ne tartsa őket vissza mások fenyegetése és szeretetlen vagy tudatlan hozzáállása. Ne legyen senki hasonló Izráelhez, kiket 12 férfiu oktanal beszéde visszarántott az Isteni parancsól.

Tudom és örömmel tölt el, hogy aki Isten hívására jön e munkába, igaz szívvvel éne-

kelheti: — örvendez az én szívem az én megtartó Istenemben! És ha ide értünk, nem messze van a paradicsom sem... sőt!

Veronika d. jelölt.

Methodizmus.

Itthon.

Évi konferenciánk. Március 9.-től 12.-ig tartottuk ez évi konferenciánkat Budapesten. Nagy érdeklődéssel tekintettünk e konferencia elé, mert ismét körünkben üdvözölhattük szeretet püspökünket, ki tavalyi konferenciánkon nem tudott megjelenni és így két esztendeje nélkülöltük bölcs, komoly vezetését. A konferenciánk megnyitó estéjén meleg szeretettel láttuk körünkben dr. Somogy Bélát, a Nap-utcai baptista gyülekezet lekipásztorát, ki egyházának és közönségének üdvözlését tolmácsolta magyar nyelven, majd angolul üdvözölte püspökünket, továbbá dr. Schimert Gusztáv főorvost, ki a szabad testvérek jó kívánságait tolmácsolta. Majd dr. Nuelsen J. püspök szólalt fel, aki után Bargmann H. németországi superintendens hirdette az igét, mint a megnyitó est szónoka. Egyébként más külföldi delegátust is üdvözöltünk ez évi konferenciánkon. Itt voltak Pratsch A. bulgáriai munkánk superintendense, Sebele György a jugoszláviai munkánk superintendense, továbbá Baumann Emil, zürichi prédikátor, ki a svájci munkát képviselte. E külföldi testvéreink hozzászólása tanácskozásainkhoz, valamint Baumann E. esti evangélizációi sok áldást nyújtottak számunkra. Az esti igehirdeléseket a budapesti magyar és német gyülekezet énekkarának szereplése tette még ünnepélyesebbé. Konferenciánk 12.-én, vasárnap délelőtt az istentisztelettel nyert befejezést, melynek központjába püspökünk ünnepi beszéde állott, melyet lapunk más helyén közlünk. Isten Szentlelkének ereje csodálatos szellemi, lelki és testi frissességgel ajándékozta meg őt és a krisztusi szeretettől áthatott szavai még bizonyosan sokáig emlékünken maradnak. Az évi konferencia a tanácskozások ideje elmúlt, hogy ismét helyet adjon annak a munkának, amelyet emberi mértékkel nem lehet mérni, hanem amelynek értéke az örökkévalóságban lesz nyilvánvaló. Adja az Ur, hogy az Ő végtelen kegyelméből mindannyiunk munkája kiállhassa azt a nagy próbát is.

A prédikátorok elhelyezési sorrendje és munkakerülete egyébként a következő:

Superintendens és pénztáros: Tessényi János, Budakeszi.

Budakeszi: Tessényi János.

Budapest I.: Hecker Ádám.

Budapest II.: Löbel János.
Dombóvár—Szakály: Schmidt János és Dobos János.

Győrköny: Zimre Gyula.

Kaposvár: Liebstöckl Jenő.

Kispest: Löbel János.

Miskolc: Haszits János.

Nyiregyháza: Márkus A. József és egy segéd: Kovács Elemér.

Pécs—Borjád: Dr. Szalós Artur.

Szeged: Hecker Henrik.

Tábor diakonissza szanatórium és gyermekotthon igazgatója: Tessényi János.

Békeharang szerkesztője: Liebstöckl Jenő.

Budapesti otthon vezetője: Rémay Mária.

Házasság: A konferencia vasárnapjai. Március 12.-én este tartották Herke János és Vincze Erzsébet a budapesti magyar gyülekezetünk tagjai egybekelési ünnepélyüket. Az Ur áldása, szeretete és kegyelme kísérelje az új párt.

Schmidt János dombóvári prédikátor Kaposváron tartott 3 napos evangélizációt. Hisszük, hogy a jóllátogatott és áldásos esték magvetése megtermi a maga gyümölcsét az örökkévalóság számára is.

Máshol.

Jugoszlávia. 1939 március 1—5.-ig tartotta Novisadon a Jugoszláv Missziói Konferencia ez évi ülését.

Az első kellemes meglepetés az volt, hogy szeretett Dr. John L. Nuelsen püspökünk elnökölt. Az egészsége annyira helyre állt, hogy vállalhatta az elnöklést.

Változatos és gazdag programmal várta a vendéglátó gyülekezet és a szép Bethánia szanatórium a konferencia vendégeit. A szépszámú belföldi munkásokon kívül képviselve volt Svájc, Bulgária és Magyarország.

Már az üdvözlőesten annyira egybeforrta a szívek, hogy egy nagy család tagjainak éreztük magunkat. Az egységnek és szeretetnek eme szellemében folytak le a tanácskozások. Sok szorgalomról és hűségéről tanuskodtak az egyes bizottsági jelentések.

Különösen áldásos és lélekemelő volt Lichtenberger Tivadar prédikátornak felvétele a konferenciába és diakonussá való avatása. A vasárnap délutáni biznyságtevő Istentisztelet méltó befejezése volt ezen áldásos napoknak. Nagyban hozzájárult az ünnepi hangulat emeléséhez és a napok szépségéhez a gyülekezet vegyes és férfikar jól sikerült közreműködése.

Áldott legyen az Ur azért, amit az elmúlt évben cselekedett és kérjük Őt, hogy az új évben még nagyobb és dicsőbbet vigyen véghez gyermekei által.

H. H.

IFJÚSÁG

Rovatvezető: Hecker Henrik.

A kerek asztalnál.

(Eszmecsere egymásközt.)

I. Mit jelent számodra az ima ?

Feleletek: Nyomoruságom kiáltása, erős kérés.

Örülök, hogy az imában erőt nyerek a nehéz köznap elviselésére.

Hitéletben megerősödöm.

Felüdülést és erősödést jelent.

Ez a kérdés zavarba hoz engem, mert be kell ismernem, hogy sok esetben egy imát csak eszköznek használtam fel énem szolgálataiban.

Az ima áldásforrás számomra.

II. Mit jelent számodra Isten ígéje?

Feleletek: Serkentést, ha kezdek rest lenni.

Felelet kérdéseimre.

Üdvözítőm példaképe.

Életem utmutatója.

Feltétlenül az egyetlen zsinormérték, amit ismerek. Az olvasásához azonban szükségünk van kegyelemre és a Szentlélek vezetésére, mert különben nagyon veszélyes lehet számunkra. Néhány sötét óráim világosabb lehetett volna, ha az ígének veteltem volna alá magam. Sajnos sok esetben hiányzik bennem a készség és hajlandóság az olvasásra. Isten ígéjét hallgatni a prédikációban sokszor erőforrás lett számomra. Isten ígéjéből meritek erőt minden napra. Szükséges táplálék lelkem számára, amely nélkül már nem is tudnék élni.

III. Mi neked Jézus?

Feleletek: Irgalmazóm és Üdvözítőm.

Jézus életem központja.

Egész napi utitársam.

Még mindig nem minden.

Legyen mindenem. Amikor hitben állok, akkor mindenem is. A nap folyamán, a nagy hajzában sajnos más dolgok kerülnek helyébe. Van, amikor én, vagy egy kedves ember, vagy maga a munka kerül Jézus helyére.

IV. Mikor tudunk valakit teljesen a kereszt alá hozni?

Feleletek: Ha magam is a kereszt alatt állok.

Csak akkor, ha Krisztus teljesen bennem és én Ő benne vagyok.

Ha valakinek a cselekedetei elpusztulnak és Ő belátja, hogy tehetetlen.

Ha Jézussal szoros kapcsolatban vagyunk.

Ha egészen a kereszt alatt állok és Isten felhasznál eszközne.

V. Mikor van kudarc helyett győzelem az életben?

Feleletek: Ha elcsendesedem és erőért könyörgöm.

Ha azonnal Jézusra tekintek fel.

Ha minden pillanatban tudatában vagyok annak, hogy minden Isten kezében van és én minden helyzetben Jézusra tekintek fel.

Nem tudom megmagyarázni. Egyszerűen Isten ajándékának tekintem, amit csak egyszer Isten megad. Azonban azt gondolom csak egy tökéletes tönkremenés után győzedelmeskedhetünk. A legujabb tapasztalatom teljes készség a hitben. Ha semminek érzem magam, és a leggyöngébbnek, akkor tud bennem Krisztus munkálkodni és bekövetkezik a győzelem.

Ha engedelmes vagyok.

Ha tudatosan Isten jelenlétében élek.

(Bannerträger.)

(Folyt. köv.)

Az igazi harcos.

Egy amerikai ifjusági egyesület imaterme előtt iratokat osztogatott egy fiatal ember és meghívta a járókat a járókat az összejövetelre. Néhány fiatal embert bántott a dolog és különböző módon bánialmazták. Némelyik meglökte, másik a kezére ütött, mikor a röplapot feléje nyújtotta. De ő mindezt türelemmel viselte. Egy férfi, azonban, aki tanuja volt ezeknek a jeleneteknek bement az imaterembe és meghallgatta az igehirdetést és a végén így szólt: Nem járok templomba, de az előbbi utcai jelenet, melynek szemtanuja voltam, arról győződtem meg, hogy valóban jó Ur lehet az, kinek ily odaadó hűséggel szolgálnak. (—E)

Szülői tisztelet.

Zsienhen német tábornok, egy alkalommal vendégül látta a porosz királyt. Midőn az asztalhoz ültek a tábornok egy egyszerű öreg házaspárt ültetett az asztalfőre, akiket így mutatott be a királynak: — Felség ezek az én szüleim, kiket minden embernél előbbre kell helyeznem. — Te minden embernél előbbre helyezed és tiszteled szüleidet?

Hirek a nagyvilágból.

Oroszország.

A szovjetorosz istentelenegyesü-

letek a karácsonyi időszakra elhatározták: 1. Minden tagot mozgósítanak, 2. Kiadták a jelszót: „Megzavarni minden istentiszteletet az ünnepek alkalmával. 3. December 24-i éjtszakán karneváli ünnepélyt rendezni evvel a motóval: „A szovjetunió Krisztus nélkül.“ 4. A fiatalsgot az istentelenek egyesületébe toborozni. A

A külföldi egyesületek is működjenek közre a karácsony elleni harcban és pedig a következő jelszóval: „Leninnel, Sztalinnal és Marxsal Krisztus ellen.” Erre a célra devizákban 250.000 rubelt ajándékoztak nekik.

(Der Evang.)

Németország **Katolikus bibliaórák.**

Mindjobban és jobban bevezetik a katolikus gyülekezetekben is a bibliaórákat. A „Katholischer Biebelwerk” című lap közli: „Mindjobban szerves része lesz a gyülekezeti életnek a bibliaóra. Egy fiatal ember, aki résztvevett bibliaórákon azt mondta: „A bibliaórákon való részvétel által kinőttem a gyermekhitemből és belenőttem a férfihitbe”. Egy vidéki lelkész közli, hogy a nagyon szétágazott parókiáján minden vasárnap délután létánia után, bibliaórát tart, amelyen 100 személynél is többen vesznek részt. A bibliaesték vezetője jelentette, hogy mily buzgók a résztvevők. Egy tanult laikus megszakította szabadságát és hazautazott, hogy ne mulassza el a bibliaórát. Egy vak férfi, aki szintén hűséges látogatója a bibliaóráknak, négy megfiztetésnek tartja, ha itt-ott ő is hangosan felolvashat vakbibliájából.

(Der Evang.)

Egy őskor történése az Isten létezésébe vetett hitről. Daqué Edgar az ismert történetíró írja legújabb könyvében „Az elveszett paradicsom”.

„Mindannyian nem látunk már élő isteneket, nem is tudjuk már őket szertartásaink által megközelíteni, nem is vagyunk már képesek arra, hogy nekik áldozzunk még akkor sem, ha bármennyire szeretnénk is. És ha napjainkban valaki pogánypak vallja magát, az szellemi elbizakodottságban, vagy romantikus rajongásban szenved. Ellenben érzékünk és lelkünk fogékony a természetes, benső és megszabadító Isten meglátása iránt, ami nem más, mint az Evangélium igazság magva. Mi képesek vagyunk arra, ha őszintén akarjuk, hogy magunkról megfeledkezve, megértsük Jézus szavát: „Isten Lélek és akik Őt imádják szükség, hogy lélekben és igazságban imádják Őt”. Ha az evangélium tanítása szerint Krisztusnak adjuk át magunkat, meg tudjuk érteni a személyes viszonyt ember és Isten közt, az Istengyermeki viszonyt. Ha mindkét előfeltétel hiányzik valakinél, akkor csak a materialisztikus, vagy panteisztikus világnézet közt választhat az illető. De pogányság és misztikus bűvészet már semmiképp sem lehet valóság a mai ember előtt. Mi a természet lelki ereivel nem tudunk úgy társalogni, ah gyan Istennel, a teremtővel és Atyával képesek vagyunk beszélgetni. Senki sem képes erre, a középkor

bűvésze sem tudta ezt megtenni. Viszont a régi, igazi bűvészpogányságnak a korszaka leült.”

Szerkesztői üzenet.

D. L.: — Nem közölhetők — T. M.: — Az ottani tudósítása nagyon kedves, de ilyen formában nem közölhető. Gyakorlatra van szüksége, hogy írása megjelenhessék. Az Ön fejtegetett kérdésről is szívesen hozunk közleményt, de lehetőleg kívülálló es riport formában írja. Minden kezdet nehéz és ez arra is vonatkozik, hogy valaki gondolatait szabadon tudja kifejezni. Ez azonban önt ne kedveljen, hanem gondolatait vesse papírra, szeretettel látjuk mindig és biztonnal elérkezik az ideje — a közlésnek is. — **Mimoza.** — Ön érzékenykedés miatt elhanyagolja a közönséget és most azt szeretné tudni mit csináljon? Ne érzékenykedjék, hanem szépen alázatosan menjen vissza. Az érzékenykedés az ördög csapdája, amelybe a hívők is gyakran beleesnek és ha nem elég óvatosak, meglazíthatja egész lelki életüket és kapcsolatukat Istennel. Ne üljön fel ennek, hanem engedelmességedjék Isten lelkének, amely Önt most is indítja.

Hol és mikor tartunk Istentiszteletet?

- BUDAPEST, VI., Felsőerdősor 5.
Vasárnap d. e. 11 órakor és este 7 órakor,
csütörtökön este 7 órakor.
BORJÁD: Vasárnap d. e. 10., d. u. 2.
Csütörtök este 8 órakor.
DOMBOVAR: Bezerédy-u. 27.
Vasárnap d. e. 10, este 7. Péntek este 7 órakor.
KAPOSVÁR, Németh István-utca 2.
Vasárnap d. e. 10 és este 7 órakor, csütörtökön este 7 órakor.
KISPEST, Nagy Sándor-u. 22.
Vasárnap d. u. 5 és szerdán este 7 órakor.
MISKOLC, Ghillány-utca 4.
Vasárnap d. u. 4. és szerdán este 7 órakor.
NYIREGYHÁZA: Dessewffy-tér 10.
Vasárnap d. e. és este,
PÉCS, Ujvilág-u. 12.
Csütörtök este 7 órakor. Vasárnap d. e. 10 és d. u. 4 órakor.
SZEGED, Londoni-krt. 18. Vasárnap d. u. 5-kor.

Kiadó: Keresztyén Könyvesház korl. fel.
Szövetkezet, Budapest, VI., Felsőerdősor 5.

Szerkesztő: Ljebstóckl Jenő.

Kiadásért felelős: Tessényi János.

Nyomatott: Kultura könyvnyomdában, Kaposvár.
Nyomdáért felel: Henczer István.